

### Bohoslužby v Zábřeze 25.prosince 2016

*J 1,1-18*

Milé sestry, milí bratři, vzpomínáte si ještě na minulou neděli? Děti hráli scénku o tom, jak by dnes vypadalo Ježíšovo narození. Avšak na počátku stála otázka po způsobu slavení vánoc. Jak je slavíme, jak je prožíváme, co vnímáme jako to podstatné? A to je skutečně zajímavá otázka. Co všechno dělá vánoce vánocemi? Z toho církevního hlediska vše začíná adventem, dobou přípravy. Mnoho příprav patří ale i k tomu necírkevnímu pohledu. Na vánoce je napojeno mnoho tradic a zvyků, které mají své místo a bez nich ty svátky nejsou tak docela představitelné. A kvůli nim v době předvánoční tedy běháme a sháníme vše potřebné. Jedná se o velkou událost a její jedinečnost podtrhuje právě to, co vytvoří neopakovatelnou atmosféru, začínající hojným stolem, a přes bohatě nazdobený stromeček pokračující až k pohodě tvořené třeba podmanivou hudbou. Večeře, dárky, návštěva kostela, je to tak spolu propojeno, že bez některé z těchto částí by to zkrátka nebylo ono. To si asi dobře uvědomujeme všichni. Proto vánoční shon dopadá na každého bez rozdílu, jestli ve vánocích vidí oslavu narození Páně nebo jen mimořádný svátek ke konci roku. Možná by se dalo zahřímat, že je to všechno zbytečné, že přeci není důvod tolik běhání, tolik toho materialistického shánění. Ale ruku na srdce. Dokázali bychom skutečně strávit štědrý večer tak, že si dáme jen chleba s pomazánkou a pak zajdeme na půlnoční do kostela? Ono i v tom shonu je možné vidět cosi, co vyjadřuje náš vztah k Bohu. A nemusí to být vztah nějak pokřivený, ale může v něm být mnoho upřímnosti.

Z úvodu Janova evangelia vyplývá, že Bůh se rozhodl učinit něco velice mimořádného. Jan použil mnoho obrazů, aby vyjádřil, že Bůh přišel do tohoto našeho světa. Přišel s velice jasným záměrem, začít novou etapu lidského života. Mluví se tu hodně o světle, které přichází do světa. Světlo dává možnost poznávat skutečnost, kterou má člověk kolem sebe. Zahání různé obavy a strachy, dává jistotu každému lidskému kroku. To je velká věc, která se takto s člověkem děje. Smíme ve světle přicházejícím v Kristu poznávat pravdu o sobě a našem světě, smíme poznávat, že cosi se musí změnit, abychom našli nejen tu pravdu, ale i skutečný život. Měli bychom být naplněni nesmírnou radostí a vděčností za tak mimořádný projev Boží přízně v našem světě. A zde přichází na řadu ono oslavování. Takovou událost nelze odbýt jen tak. Obraz hostiny, oslavy, používá Ježíš poměrně často, když mluví o radosti nad obrácením hříšníka, o radosti z návratu těch, kdo byli již ztraceni zpět k Bohu. Je tedy v pořádku, když událost Ježíšova narození doprovodíme nejen upřímnou modlitbou a účastí v kostele, ale také hostinou. Dnes to již trochu zaniká, neboť svátky vánoční zesvětšili. Ale to nám nemůže bránit v tom, abychom právě chystáním veliké oslavy dali najevo, že se děje něco pro nás nesmírně důležitého. Není to něco, co se týká našeho vnitřního života, ale proniká to tento náš život celý. Je to něco viditelného, narození Ježíše Krista se projevuje v lidském životě tak, že to není

možné skrývat, ale člověk to potřebuje dát najevo ve svém jednání. Narození Páně se tak netýká jen našeho chození do kostela, ale i běhu našich domovů, našich rodin. Kdo ho přijali, dostali moc stát se Božími dětmi. Jsme s Ježíšem jedna rodina, a tak jeho narození nemůže zůstat bez naší odezvy, tak jako nezůstává bez odezvy jakékoliv jiné výročí narození v našich rodinách.

Slavnostní večeře má svůj veliký význam, ale když jsem byl menší, upínala se má pozornost někam jinam, směrem ke stromečku, kde se nacházely dárky. Bez těch si také neumíme tento čas moc představit. Dárky patří k projevu přízně, ale také určité úcty. Bůh nám dal svého Syna, tak často o narození Ježíše mluvíme. Je to skutečný dar, žádný obchod. Bůh jej neprodal, nedal do zástavy, ale skutečně daroval. Sám se tak rozhodl kvůli nám. Pro nás je to jistě veliká pocta, dostáváme veliký dar, i když víme, že si ho nezasloužíme. Ale to je právě to. Dar není odměna, není to něco, co by si mohl člověk nárokovat, když něco vykoná. A také to není nic, o čem by měl přicházet, když něco nevykoná. Dar není o zásluhách či nezásluhách, ale o vztahu. Proto dostáváme darem Boží přítomnost, jediný důvod tohoto daru je Boží láska k člověku. Dar také souvisí s obětí. To je potřeba si uvědomit. Pokud někomu něco dáváme, tak dáváme cosi ze sebe, něco tomu obětujeme. A tak darování znamená také zřeknutí se něčeho, co člověku patří. V případě Ježíšově jde o zřeknutí se sebe sama. Jan to zde vyjadřuje jako skutečnost, že se slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi. Slovo, které tvoří svět, které má neomezenou moc, se stává tělem, kusem masa, tak jako je tomu u každého z nás. Bůh se stává člověkem, což je poněkud nesrozumitelné člověku, který chtěl být jako Bůh. V tomto Božím daru ale člověk sám může poznávat, že nemusí být jako Bůh, aby se s Bohem mohl setkat, aby mu byl nablízku. Bůh se stává jedním z nás, aby tak byl mezi námi, aby svou blízkostí prokázal člověku, že jej nezavrhli, ale stále touží po jeho společnosti.

Naše dary se tomuto Božímu jen vzdáleně přibližují, ale zároveň něco z tohoto Božího daru v sobě také mají. Je to ten projev přízně. Nikoliv projev snahy po zavázání si někoho, snahy vyvolat u něj stejnou reakci. Nedáváme, abychom dostali, ale aby druzí přijali. Tak jako my přijímáme z toho daru Božího. Jan zde píše, že z jeho plnosti jsme byli obdarováni milostí za milostí. Doslova tam stojí, že jsme přijali milost za milost.

Přijali jsme z jeho plnosti, naplnění.

Tato poznámka ukazuje k dovršení, dokonání Božího díla.

Tímto dokonáním je Ježíšův kříž. S ním je jeho narození neodmyslitelně spojeno. Boží láska k nám nekončí tím, že Bůh je s námi, jde vedle nás. Dovršuje se tehdy, když za nás umírá jako oběť smíření za naše viny.

Na Golgotě na kříži se ukazuje, jak je ten dar skutečně cenný a jak mnoho Boha stál. Je to však dar, skrze který smíme přijímat něco velmi důležitého. Milost za milostí, nebo také milost za milost. To je také role daru. Člověk jím získává nejen to viditelné, to hmatatelné, co jsme schopni vnímat svými smysly, ale získává i cosi, co je za ním. Už jsem říkal, že dar je vyjádřením vztahu. A právě toto vyjádření vztahu člověku dává jakoby další dar, ujištění, je zde někdo, kdo je blízko. V případě daru Božího Syna zde máme ujištění toho, že Bůh je nejen blízko, ale

dává poznat  
svou  
milost.

Ukazuje člověku laskavou tvář. Také bychom to mohli vidět jako milost smlouvy. Jan následně mluví o Zákonu daném skrze Mojžíše. To je svým způsobem také projev milosti. I když Zákon Mojžíšův mluvil o vině a trestu za porušení různých ustanovení. Sám o sobě byl projevem milosti Boží. Vždyť dával lidskému životu jasná pravidla. A to je vždy veliká úleva, když víme, že náš život má svá pravidla, má ale také někoho, kdo bdí nad jejich dodržováním.

Bůh člověka nenechal v nevědomosti toho, co je dobré a co ne, ale ukázal mu to právě ve svém zákoně, ve své smlouvě uzavřené skrze Mojžíše. Další milostí je příchod Ježíšův, uzavření nové smlouvy, která již neukazuje k trestu za porušení různých přikázání, ale ukazuje k tomu, jak žít, aby člověk tato přikázání naplnil zcela přirozenou cestou. Ježíš vepisuje zákon do lidského srdce a sám na sebe bere trest za jeho přestoupení. Zvěstuje, že Bůh člověku odpouští jeho viny, již nepřipomíná jeho hříchy, ale chce začít zase znovu. Je to milost nového počátku.

Vánoce jsou časem, kdy smíme prožívat dotek Božího pokoje. Všechno to shánění a běhání skončilo a nastal čas klidu, čas sklizení ovoce toho předvánočního ruchu. Jistě si na tom všem smíme také uvědomovat, že tento pokoj nepřišel jen tak z ničeho nic. Museli jsme se snažit, museli jsme se starat, obětovat hodně ze svých sil a jmění. Možná si člověk řekne, zda to vůbec stojí za to, celé to předvánoční běsnění kvůli několika hodinám pocitu spokojenosti a štěstí.

Záleží hodně na tom, čemu

jsme to všechno vlastně obětovali, co jsme měli na mysli, když jsme vše sháněli a chystali. Pro sebe, kvůli sobě, nebo pro druhé. Připomínáme si, že Bůh přišel kvůli nám. Ne ukázat svou sílu, svou moc, ale prokázat svou lásku. A tak je tomu i s naším dílem. Nejen na vánoce, ale po celý rok. Mějme na paměti, proč co konáme, k čemu svým běháním a chystáním míříme. Je-li to služba druhým, má to smysl, i kdyby ten okamžik blaha trval jen krátce. Ostatně i Boží

S

yn zde dlouho nepobyl. Všechny ty přípravy a

služba proroků ukazovali k času, který trval něco přes tři roky. Jen tak krátce mohli lidé vidět Ježíše, mohli se těšit z toho, že Bůh skutečně přišel mezi svůj lid.

A přesto, že ten čas byl opravdu velice krátký, zůstalo v nich něco i nadále. Stačil krátký čas, aby to změnilo jejich život. A to je také smysl našeho slavení. Nejde jen o ten krátký okamžik u slavnostního stolu, u dárků a v kostelní lavici. Jde o to, se z toho všeho nese nese dál. A to je poznání, že tento okamžik je jen začátek díla, které Bůh v člověku koná.

Nesmírně nás obdarovává. V první řadě svou milostí, ale pak také poznáním, že tato milost nejen přišla v Ježíši Kristu, ale stále se děje i v bratřích a sestrách, kteří společně s námi slaví tuto událost a projevují svou lásku nejen Bohu, ale také sobě navzájem.

Přesně tak, jak napsal evangelista Jan, že ti, kdo Ježíše přijali a věří v jeho jméno stávají se Božími dětmi, jsou jednou rodinou spojenou Boží láskou a slavící společně příchod této lásky do našeho světa.

*Pane Ježíši, přišel jsi nám ukázat velikost Boží lásky a sílu jeho milosti. Dej nám prosíme, ať nás tato láska naplňuje každým dnem a tvá milost posiluje v díle, které jsi začal a jehož jsme pokračovatelé.*

@page { margin: 2cm } p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120% }

Amen.